

# Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/sledztwa-i-lustracja/sciganie-zbrodni-przeciwko-nar/sledztwa-1/oddzialowa-komisja-w-e-wroclawi/31478,Sledztwa-zakonczone-skierowaniem-aktu-oskarzenia.html>  
02.03.2026, 20:56

## Sledztwa zakończone skierowaniem aktu oskarżenia

W dniu 27 grudnia 2016 r. skierowano do Sądu Rejonowego w Wałbrzychu II Wydziału Karnego akt oskarżenia przeciwko Leszkowi L., byłemu Komendantowi Wojewódzkiemu Milicji Obywatelskiej w Wałbrzychu.

Leszka L. oskarżono o popełnienie 92 zbrodni komunistycznych, stanowiących jednocześnie zbrodnie przeciwko ludzkości, polegających na wydaniu w okresie od 12 do 17 grudnia 1981r. decyzji o internowaniu 92 osób. Oskarżony wydając poszczególne decyzje, powoływał się na przepisy nieistniejącego aktu prawnego w postaci dekretu z dnia 12 grudnia 1981r. „o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego”, a w konsekwencji bezprawne pozbawił wolności 92 pokrzywdzonych.

W dniu 12 lutego 2018r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uniewinnił oskarżonego Leszka L. od popełnienia wszystkich zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów.

W dniu 4 października 2018r. Sąd Okręgowy w Świdnicy IV Wydział Karny Odwoławczy, w następstwie złożonej apelacji uchylił wyrok z dnia 12 lutego 2018r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu.

W dniu 27 marca 2019r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny otworzył przewód sądowy w sprawie p – ko Leszkowi L., po uchyleniu wyroku przez Sąd Okręgowy w Świdnicy. Oskarżyciel publiczny przedstawił zarzuty oskarżenia. Sąd uznał za ujawnione dowody, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku i w celu udzielenia głosu stronom rozprawę odroczył.

W dniu 21 czerwca 2019r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny ogłosił wyrok w sprawie p – ko Leszkowi L. oskarżonemu o przestępstwa o przestępstwa z art. 189 §2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 Ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Sąd uznał, że oskarżony Leszek L. w zakresie zarzuconych mu czynów ( z wyłączeniem 3 czynów) dopuścił się bezprawnego pozbawienia wolności pokrzywdzonych, przy czym każdorazowo okresy bezprawnego pozbawienia wolności nie przekraczały 7 dni ( art. 189 par. 1 k.k. ), a to z uwagi na publikację dekretu o stanie wojennym. W konsekwencji tej kwalifikacji prawnej, Sąd umorzył w tym zakresie postępowanie - wobec przedawnienia karalności zarzuconych przestępstw ( art. 17 par. 1 pkt 6 k.p.k. ). Jednocześnie Sąd uniewinnił oskarżonego Leszka L. od popełnienia czynów dot. bezprawnego pozbawienia wolności 3 osób z uwagi na to, że decyzje o internowaniach oskarżony wydał w dniu 17 grudnia 1981r. , a zatem już w dacie publikacji dekretu o stanie wojennym.

Od powyższego wyroku wywiedziono apelację. W dniu 22 listopada 2019r. Sąd Okręgowy w Świdnicy zmienił wyrok Sądu I – instancji, poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej przepisu z art. 3 ustawy o IPN ( zbrodnie przeciwko ludzkości ) oraz uniewinnił oskarżonego od popełnienia jednego z zarzuconym mu czynów . W ustnych motywach Sąd wskazał , że w jego ocenie brak jest podstaw do przyjęcia , że zarzucone oskarżonemu czyny stanowiły zbrodnie przeciwko ludzkości. W sprawie uzyskano pisemne uzasadnienie wyroku z którego wynika między

innymi, że w ocenie sądu odwoławczego, czyny przypisane oskarżonemu zagrożone były w chwili ich popełnienia karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, co przy zastosowaniu też przyjętych w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010r. oznacza, że ich karalność ustała z dniem 1 stycznia 1995 roku.

16 kwietnia 2021r. Sąd Najwyższy uwzględnił kasację Dyrektora Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – Zastępcy Prokuratora Generalnego i uchylił wyrok z dnia 22 listopada 2019r. Sądu Okręgowego w Świdnicy, a sprawę przekazał do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

22 lutego 2022r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny, po wywołaniu sprawy poinformował, że wpłynęła opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii dot. stanu zdrowia osk. Leszka L. Biegły stwierdził, że stan zdrowia oskarżonego, nie pozwala mu na branie udziału w postępowaniu sądowym w zakresie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu. Możliwy jest jednak jego udział w postępowaniu w siedzibie sądu w niedalekiej odległości od jego miejsca zamieszkania.

Mając na uwadze treść opinii Sąd Rejonowy poinformował, że po ustaleniu właściwego sądu, znajdującego w niedalekiej odległości od miejsca zamieszkania osk. Leszka L., w jego siedzibie oskarżony za pośrednictwem łączy wideo, będzie brał udział w rozprawie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu.

11 sierpnia 2022r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny, po wywołaniu sprawy rozpoczął przewód sądowy, w którym osk. Leszek L. wziął udział za pośrednictwem łączy wideo. Sąd dopuścił udział biegłego psychologa z uwagi na wiek oskarżonego i jego liczne schorzenia.

Po zwięzłym przedstawieniu zarzutów aktu oskarżenia przez oskarżyciela, oskarżony nie przyznał się do ich popełnienia i odmówił składania wyjaśnień oraz udzielenia odpowiedzi na poszczególne pytania.

Obrońca oskarżonego złożył wniosek o ponowne uzyskanie i dołączenie do akt sprawy materiałów archiwalnych ( dowodów rzeczowych ), zwróconych po uprawomocnieniu się wyroku.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny wydał kolejne postanowienie o powołaniu biegłego psychologa, w celu określenia możliwości brania udziału w postępowaniu przez oskarżonego Leszka L.

W dniu 24 marca 2023r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny zwrócił się do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi Północ w Warszawie o przesłuchanie w drodze pomocy prawnej oskarżonego Leszka L. i zmienił postanowienie o powołaniu biegłego psychologa.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu III Wydział Karny sygn. akt III K 828/21 z dnia 19 września 2025r., postępowanie p – ko Leszkowi L. zostało zawieszone z uwagi na konieczność uzyskania opinii biegłych lekarzy - psychiatrów.

2. W dniu 10 grudnia 1989 roku skierowano do Sądu Rejonowego w Legnicy akt oskarżenia przeciwko byłemu funkcjonariuszowi M.O. w Legnicy Leonardowi P. oskarżonemu o znęcanie się od stycznia do kwietnia 1983 roku nad działaczem opozycji Stanisławem Z., które jest zarazem zbrodnią komunistyczną i przeciwko ludzkości wraz z wnioskiem złożonym w trybie art. 335§2 i 3 k.p.k. o wymierzenie oskarżonemu kary uprzednio z nim uzgodnionej. Tutejsza Komisja otrzymała jednak z Sądu Rejonowego w Legnicy pismo zawierające informację, że wobec cofnięcia przez oskarżonego zgody na zaproponowaną karę Sąd ten skierował sprawę na rozprawę, której

pierwszy termin wyznaczył na 12 marca 2020 roku. Z uwagi na chorobę sędziego w tym czasie rozprawa nie odbyła się, a termin jej odroczonego na 15 września 2020 roku. Tego też dnia sąd nie rozpoczął przewodu, bowiem uznał za zasadne – na wniosek obrońcy oskarżonego – przesłuchać tego ostatniego, na stałe mieszkającego w U.S.A., za pośrednictwem telekonferencji i w tym celu termin rozprawy odroczył na kolejny termin, tym razem na 19 lub 21 stycznia 2021 roku (sąd ma wybrać ostatecznie któryś z tych dni). W tym terminie jednak rozprawa nie odbyła się z uwagi na chorobę sędziego. Ostatecznie rozprawa miała się odbyć 26 maja 2021 roku. Po wywołaniu sprawy sędzieja poinformował, że telekonferencja między Polską a U.S.A. w celu przesłuchania oskarżonego z przyczyn technicznych i prawnych nie może zostać przeprowadzona i należy przestać na odczytaniu wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku śledztwa. Leonard P. w międzyczasie wypowiedział pełnomocnictwo swojemu dotychczasowemu obrońcy i ustanowił dla siebie nowego obrońcę, który złożył wniosek dowodowy o powołanie biegłego z zakresu medycyny sądowej w celu jednoznacznego ustalenia, czy na podstawie znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej dotyczącej nieżyjącego obecnie pokrzywdzonego Stanisława Zabielskiego można ustalić, czy, a jeżeli tak, to które, obrażenia mogły być spowodowane na skutek przestępczego zachowania się oskarżonego. W celu rozpoznania tego wniosku oraz przesłuchania byłej żony i syna pokrzywdzonego wyznaczono termin kolejnej rozprawy na 15 lipca 2021 roku. Tego dnia sąd otworzył przewód, odczytano akt oskarżenia, sąd odczytał zeznania nieżyjącego pokrzywdzonego Stanisława Z. i przesłuchał jego syna Dariusza Z.. 30 września 2021 roku Sąd zakończył postępowanie dowodowe i zamknął przewód sądowy, a w celu ogłoszenia przez strony mów końcowych przez strony i ogłoszenia wyroku rozprawę przerwał do 22 grudnia 2021 roku. Ostatecznie wyrokiem z 5 stycznia 2022 roku, sygn. akt II K 1624/19, Leonard P. został w całości uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i skazany na dwa lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na dwa lata próby oraz grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych za każdą z nich, a także zasądzone od skazanego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzono opłatę w kwocie 1300 złotych. Wyrok ten jest zgodny z wnioskami prokuratora i uznany został więc przez niego za słuszny.

Od wyroku tego odwołał się jednak obrońca oskarżonego, które uwzględnił Sąd Okręgowy w Legnicy, który zmienił powyższy wyrok poprzez umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu. Od orzeczenia tego wywiedziona została do Sądu Najwyższego kasacja przez prokuratora I.P.N., która przez ten Sąd została uwzględniona i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy, który wyrokiem z 30 kwietnia 2024 roku odwołanie obrońcy oddalił i zaskarżony przez niego wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy przyjmując, że swoim działaniem skazany Leonard P. swoim czynem wyczerpał ustawowe znamiona zarówno zbrodni komunistycznej, jak i zbrodni przeciwko ludzkości. Wyrok ten został uznany za słuszny przez tutejszą Komisję. Na skutek pisma skazanego Leonarda P., w którym stwierdził, że takie działanie obrońcy było na jego niekorzyść i nic o tym nie wiedział, Sąd Okręgowy w Legnicy zmienił jednak swoją decyzję i kasację przyjął przesyłając ją do rozpoznania Sądowi Najwyższemu. Obecnie oczekiwane jest wyznaczenie terminu jej rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

3. W dniu 19 stycznia 2023 roku został sporządzony akt oskarżenia przeciwko byłemu prokuratorowi Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Bydgoszczy Markowi A. o bezprawne tymczasowe aresztowanie ośmiu działaczy szczecińskiej „Solidarności” oraz bezpodstawne sporządzenie przeciwko nim aktu oskarżenia i podżeganie składu sędziowskiego Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w Bydgoszczy na sesji wyjazdowej w Szczecinie do uznania ich

za winnych popełnienia zarzucanych im czynów i skazania na surowe kary bezwzględnego pozbawienia wolności.

Materiały w tej sprawie zostały wyłączone z akt opisanego wcześniej Śledztwa S 66.2019 dotyczącego przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego w postaci tymczasowego aresztowania, a następnie skazania wyrokiem z 16 grudnia 1982 roku, sygn. akt SoW 407/82, na kary bezwzględnego pozbawienia wolności w/w działaczy „Solidarności”. Wszyscy pokrzywdzeni byli działaczami N.S.Z.Z. „Solidarność” w Szczecinie – do czasu wprowadzenia stanu wojennego jej legalnych struktur, a po 13 grudnia 1981 roku rozpoczęli kolportaż nielegalnej dla ówczesnych władz gazetki, w której prezentowali swoje krytyczne stanowisko wobec wprowadzenia stanu wojennego i jego autorów oraz informowali społeczeństwo o faktach nie podawanych do publicznej wiadomości przez komunistyczną władzę. W okresie od marca do kwietnia 1982 roku zostali zatrzymani, a następnie tymczasowo aresztowani przez prokuratora Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Szczecinie pod zarzutem działalności w nielegalnej organizacji i przekazywania w tychże pisemkach treści nieprawdziwych, mogących wywołać rozruchy i niepokoje społeczne. W sprawie tej wdrożono tryb doraźny, w którym zastosowanie tego środka zapobiegawczego było obligatoryjne. 16 grudnia 1982 roku zostali wszyscy skazani przez Wojskowy Sąd Garnizonowy w Bydgoszczy na sesji wyjazdowej w Szczecinie na kary bezwzględnego pozbawienia wolności w granicach od jednego roku do dwóch lat. W maju 1992 roku Sąd Najwyższy w wyniku rozpoznania rewizji nadzwyczajnej Prokuratora Generalnego uniewinnił wszystkich skazanych uznając, że nie zostały spełnione elementy strony podmiotowej i przedmiotowej czynu polegającego na rozpowszechnianiu nieprawdziwych wiadomości, a w fakcie, że skazani utworzyli nielegalną organizację bark jest społecznego niebezpieczeństwa czynu. Dokonana została analiza dotycząca innych spraw prowadzonych przez prokuratora Marka A., który w przedmiotowej sprawie prowadził śledztwo kończąc je sporządzeniem akt oskarżenia i występując przed sądem. Sporządzono protokoły oględzin tych akt, z których wynika, że prokurator ten w okresie trwania stanu wojennego w latach 1982 – 1983 aktywnie i z dużym zaangażowaniem prowadził postępowania przeciwko członkom opozycji antykomunistycznej, które w zdecydowanej większości kończył sporządzaniem aktów oskarżenia, a występując przed sądem oskarżenie popierał i żądał wymierzenia surowych kar, najczęściej w postaci bezwzględnego pozbawienia wolności. Przeprowadzono szczegółową analizę zakwestionowanych przez ówczesne władze nielegalnych wydawnictw i prasy związkowej, których treści były podstawą skazania w grudniu 1982 roku obecnych pokrzywdzonych pod kątem ustalenia, czy treści te mogły być faktycznie uznane za nieprawdziwe i mogły wywołać niepokój publiczny. Analiza tych pozycji wskazuje, że w żadnej mierze nie nawoływały one do zakłócania porządku publicznego i nie zawierały nieprawdy, natomiast jest tam szereg artykułów, analiz i wzmianek o bieżącej, ówczesnej sytuacji. Materiały te są, jak na ówczesne realia, wręcz stonowane, napisane językiem kulturalnym, bez agresji i pozbawione jakichkolwiek wulgaryzmów.

Po upływie prawie dziewięciu miesięcy od otrzymania aktu oskarżenia Wojskowy Sąd Garnizonowy w Szczecinie postanowieniem z 4 października 2023 roku zwrócił sprawę prokuratorowi w celu uzupełnienia śledztwa poprzez ustalenie adresów zamieszkania, numerów telefonów, telefaksów i adresów poczty elektronicznej pokrzywdzonych, a następnie ich przesłuchanie, doręczenie formularzy pouczeń o prawach i obowiązkach pokrzywdzonego, a w przypadku ich śmierci ustalenie osób, o których mowa w art. 52 k.p.k. i zrealizowanie obowiązku, o którym mowa w art. 52§2 k.p.k.. Na postanowienie to prokurator 23 października 2023 roku złożył zażalenie do Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu podnosząc w nim obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 344a§1 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającą na błędnym zastosowaniu tego przepisu jako podstawy

zwrotu powyższej sprawy prokuratorowi w celu uzupełnienia śledztwa, bowiem z akt sprawy jednoznacznie wynika, iż w toku postępowania przygotowawczego zgromadzono pełny materiał dowodowy i wykonano wszystkie konieczne, możliwe do przeprowadzenia, czynności zmierzające do ustalenia adresów zamieszkania wszystkich pokrzywdzonych bądź osób dla nich najbliższych, które jednak nie przyniosły pożądanych rezultatów. Sąd odwoławczy zażalenie to uwzględnił i przekazał sprawę Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w Szczecinie w celu jej rozpoznania, który postanowieniem z 4 lipca 2024 roku, sygn. akt Sg 15/23, umorzył postępowanie z uwagi na brak wymaganego zezwolenia na ściganie, t.j. na mocy art. 17§1 p. 10 k.p.k. przychylając się tym samym do wniosku obrońcy oskarżonego. W uzasadnieniu tej decyzji Sąd oparł się przede wszystkim na postanowieniu Sądu Najwyższego z 7 maja 2024 roku, sygn. akt I KZ 8/24, podkreślając, że orzeczenie to Wojskowy Sąd Garnizonowy w Szczecinie „w całej rozciągłości popiera i przyjmuje za własne zapatrywania wyrażone” w tymże orzeczeniu. W postanowieniu tym Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że jeżeli czyn został popełniony przez sędziego lub prokuratora w czasie wykonywania przez nich tego zawodu, to nadal chroni ich immunitet nawet, jeżeli w czasie aktualnie prowadzonego o ten czyn postępowania nie wykonują już oni zawodu sędziego lub prokuratora oraz nie pozostają w stanie spoczynku. Na powyższe postanowienie Wojskowego Sądu Garnizonowego w Szczecinie zażalenie złożył prokurator tutejszej Komisji, ale po jego rozpoznaniu Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu na mocy postanowienia z 21 sierpnia 2024 roku zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy. Od decyzji tej prokurator Głównej Komisji wywiódł kasację i wciąż oczekiwane jest wyznaczenie przez Sąd Najwyższy terminu jej rozpoznania.

W dniu 25 sierpnia 2023 r. w śledztwie prowadzonym pod sygn. S 77.2022.Zk sporządzono akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi Sz., który następnie w dniu 5 września 2023 r. skierowano do Wojskowego Sądu Garnizonowego we Wrocławiu. Ryszarda Sz. oskarżono o to, że w dniu 13 lutego 1982 r. w Świdnicy jako wiceprokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej we Wrocławiu będąc jednocześnie funkcjonariuszem państwa komunistycznego działającego w strukturach państwa komunistycznego posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych, działając ze względów politycznych jako funkcjonariusz państwa komunistycznego stosującego masowe represje w szczególności wobec osób będących w opozycji wobec ówczesnej władzy w postaci wprowadzenia w Polsce stanu wojennego, przyjmując w sposób sprzeczny ze zgromadzonymi dowodami w sposób niekorzystny dla Roberta Biedki przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wydał postanowienie o wszczęciu śledztwa o sygn. Pgśl II-74/82 przeciwko Robertowi Biedce o przestępstwo z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o stanie wojennym* z zastosowaniem przepisów art. 1 ust. 1 pkt. 5 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego*, tj. w trybie doraźnym, w tym samym dniu sporządził postanowienie o przedstawieniu zarzutów zarzucając Robertowi Biedce popełnienie przestępstwa z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu *o stanie wojennym* polegającego na tym, że „w okresie od 13.02.1981 r. do 12.02.1982 r. w Świdnicy sporządzał, przechowywał i przenosił ulotki i inne materiały zawierające fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny i rozruchy”, ogłosił to postanowienie wyżej wymienionemu i przesłuchał go w charakterze podejrzanego, a następnie wydał postanowienie o tymczasowym aresztowaniu Roberta Biedki na okres do dnia 12 maja 1982 r. na podstawie art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego* pomimo, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zabezpieczonych biuletynów sygnowanych przez NSZZ „Solidarność” Region Dolnośląski zatyt. „*Wiadomości Ziemi Świdnickiej*” nie zawierał

wiadomości w ogóle, bądź nie były to wiadomości w rozumieniu art. 48 cyt. dekretu, a tym samym brak było podstawy do uznania, że zachodzi podstawa do wszczęcia śledztwa wobec Roberta Biedki oraz, że swym zachowaniem wypełnił on ustawowe znamiona zarzuconego mu przestępstwa, która to okoliczność była temu prokuratorowi wiadoma, a ponadto brak było również podstawy do stosowania wobec Roberta Biedki przepisów dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego* oraz środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na podstawie przepisów wyżej wymienionego dekretu, co skutkowało bezprawnym pozbawieniem wolności Roberta Biedki na okres powyżej dni 7 od dnia 13 lutego 1982 r. do dnia 31 marca 1982 r., co stanowi działanie na szkodę interesu prywatnego oraz represję i poważne prześladowania ze strony Ryszarda Sz. jako funkcjonariusza państwa komunistycznego o znamionach zbrodni przeciwko ludzkości z powodu prowadzonej przez Roberta Biedkę działalności antykomunistycznej i głoszonych przez niego poglądów sprzecznych z ówczesną linią polityczną, którymi kontestował on ówczesny system społeczno - polityczny, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk i art. 189 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Postanowieniem z 21 maja 2024 r. (Sg 5/24) WSG w Poznaniu umorzył postępowanie prowadzone przeciwko w/w na podstawie art. 17 § 1 pkt. 10 kpk. Postanowienie to zostało zaskarżone przez prokuratora OKŚZpNP we Wrocławiu Delegatura w Opolu zażaleniem z 6 czerwca 2024 r. do WSO w Poznaniu, który postanowieniem z 5 lipca 2024 r. (Kz 5/24) orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia. Na w/w postanowienie została złożona kasacja do Sądu Najwyższego Izby Karnej w Warszawie. Aktualnie oczekuje się na jej rozpoznanie.

5. W dniu 21 grudnia 2023 r. w śledztwie prowadzonym pod sygn. S 53.2021.Zk sporządzono akt oskarżenia przeciwko Januszowi K., który następnie w dniu 29 grudnia 2023 r. skierowano do Wojskowego Sądu Okręgowego we Wrocławiu. Janusza K. oskarżono o to,

że :

I/ w okresie od dnia 24 sierpnia 1982 r. do dnia 3 września 1982 r. we Wrocławiu jako podprokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej we Wrocławiu będąc jednocześnie funkcjonariuszem państwa komunistycznego działającego w strukturach państwa komunistycznego posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych, działając ze względów politycznych jako funkcjonariusz państwa komunistycznego stosującego masowe represje w szczególności wobec osób będących w opozycji wobec ówczesnej władzy w postaci wprowadzenia w Polsce stanu wojennego, przyjmując w sposób sprzeczny ze zgromadzonymi dowodami w sposób niekorzystny dla Wojciecha Binda przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wydał w dniu 24 sierpnia 1982 r. postanowienie o utrzymaniu w mocy zastosowanego bezpodstawnie w dniu 14 stycznia 1982 r. wobec wyżej wymienionego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania pomimo oczywistego braku podstawy do dalszego jego stosowania przyjmując, iż zachodzi uzasadniona obawa, że Wojciech Binda będzie się ukrywał oraz, że stopień społecznego niebezpieczeństwa zarzuconego mu czynu jest znaczny, co skutkowało dalszym bezprawnym pozbawieniem wolności Wojciecha Binda na okres powyżej dni 7 od dnia 24 sierpnia 1982 r. do dnia 24 września 1982 r., a następnie po przesłuchaniu wyżej wymienionego w charakterze podejrzanego w dniu 26 sierpnia 1982 r., sporządzeniu w tym samym dniu protokołu końcowego zaznajomienia z materiałami śledztwa i wydaniu postanowieniu

o jego zamknięciu - sporządził w dniu 3 września 1982 r. akt oskarżenia przeciwko Wojciechowi Bindzie zarzucając mu popełnienie przestępstwa z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu *o stanie wojennym* polegającego na tym, że „w okresie od 14 grudnia 1981 r. do 12 stycznia 1982 r. we Wrocławiu działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami sporządzał, przechowywał oraz kolportował nielegalne wydawnictwa Regionalnego Komitetu Strajkowego NSZZ „Solidarność” zatytułowane „Z dnia na dzień” oraz „Rządy kłamstwa” zawierające w swej treści nieprawdziwe wiadomości o sytuacji społeczno-politycznej w kraju po wprowadzeniu stanu wojennego, które mogły wywołać niepokój publiczny lub rozruchy” pomimo, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zabezpieczonych wydawnictw nie zawierał wiadomości w rozumieniu art. 48 cyt. dekretu, mając charakter wyłącznie wysoce krytycznych komentarzy o ówczesnej rzeczywistości po wprowadzeniu stanu wojennego, stanowiąc realizację jednego z podstawowych praw obywatelskich jakim jest wolność słowa, a tym samym brak było podstawy do uznania, że Wojciech Binda swym zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona zarzuconego mu przestępstwa, do przypisania którego koniecznym było wykazanie czego nie uczyniono, że wymienione wydawnictwa zawierały wiadomości fałszywe, mogące poprzez treść tam zawartą wzbudzić niepokój publiczny i rozruchy, które to okoliczności były temu prokuratorowi wiadome, co stanowi działanie na szkodę interesu prywatnego oraz represje i poważne prześladowania ze strony Janusza K. jako funkcjonariusza państwa komunistycznego o znamionach zbrodni przeciwko ludzkości z powodu prowadzonej przez Wojciecha Bindę działalności antykomunistycznej i głoszonych przez niego poglądów sprzecznych z ówczesną linią polityczną, którymi kontestował ówczesny system społeczno - polityczny, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk i art. 189 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu,

II/ w dniu 14 lipca 1982 r. we Wrocławiu jako podprokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej we Wrocławiu będąc jednocześnie funkcjonariuszem państwa komunistycznego działającego w strukturach państwa komunistycznego posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych, działając ze względów politycznych jako funkcjonariusz państwa komunistycznego stosującego masowe represje w szczególności wobec osób będących w opozycji wobec ówczesnej władzy w postaci wprowadzenia w Polsce stanu wojennego, przyjmując w sposób spreczny ze zgromadzonymi dowodami w sposób niekorzystny dla Ryszarda Pietrzaka podejrzanego o popełnienie przestępstwa z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu *o stanie wojennym* polegającego na tym, że „w okresie od 14 grudnia 1981 r. do 12 stycznia 1982 r. we Wrocławiu, czynem ciągłym, działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz innymi osobami sporządzali przy użyciu powielacza, w oparciu o matryce dostarczone przez Matusiewicz oraz sporządzone we własnym zakresie ulotki p.t. „Z dnia na dzień” sygnowane przez NSZZ „Solidarność” Regionalny Komitet Strajkowy oraz ulotki p.t. „Rodacy”, których treści zawierały fałszywe wiadomości dotyczące działania sił porządkowych i sytuacji w Polsce, które to wiadomości mogły wywołać niepokój publiczny, a następnie ulotki te kolportowali” przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że w trakcie posiedzenia Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu o sygn. SoW 323/82 nakłaniał sędziów składu orzekającego tego sądu do nieuwzględnienia wniosku obrońcy Ryszarda Pietrzaka z dnia 8 lipca 1982 r. o uchylenie zastosowanego wobec wyżej wymienionego bezpodstawnie w dniu 14 stycznia 1982 r. na podstawie art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego*, tj. w trybie doraźnym środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i do dalszego stosowania tego środka, w efekcie czego sąd wniosek ten pozostawił bez uwzględnienia, skutkiem

czego było dalsze bezprawne pozbawienie wolności Ryszarda Pietrzaka na okres powyżej dni 7 od dnia 14 lipca 1982 r. do dnia 24 września 1982 r. pomimo, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zabezpieczonych ulotek nie zawierał wiadomości w rozumieniu art. 48 cyt. dekretu mając charakter wyłącznie wysoce krytycznych komentarzy o ówczesnej rzeczywistości po wprowadzeniu stanu wojennego, stanowiąc realizację jednego z podstawowych praw obywatelskich jakim jest wolność słowa, a tym samym brak było podstawy do uznania, że Ryszard Pietrzak swym zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona zarzuconego mu przestępstwa, do przypisania którego koniecznym było wykazanie, czego nie uczyniono, że wymienione ulotki zawierały wiadomości fałszywe, mogące poprzez treść tam zawartą wzbudzić niepokój publiczny i rozruchy, które to okoliczności były temu prokuratorowi wiadome, co stanowi działanie na szkodę interesu prywatnego oraz represje i poważne prześladowania ze strony Janusza K. jako funkcjonariusza państwa komunistycznego o znamionach zbrodni przeciwko ludzkości z powodu prowadzonej przez Ryszarda Pietrzaka działalności antykomunistycznej i głoszonych przez niego poglądów sprzecznych z ówczesną linią polityczną, którymi kontestował ówczesny system społeczno – polityczny, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk i art. 189 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Do tej pory odbyły się dwie rozprawy sądowe (sygn. Sg 4/23). Na rozprawie w dniu 14 lutego 2024 r. z udziałem oskarżonego sąd uprzedził o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu (art. 4 § 1 kk). Z kolei, w dniu 22 lutego 2024 r. nie stawił się oskarżony (nie powiadomił sądu o przyczynie niestawiennictwa). Sąd odroczył rozprawę na dzień 27 marca 2024 r. celem ponownego wezwania oskarżonego. W dniu 27 czerwca 2024 r. WSG we Wrocławiu umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt. 5 k.p.k., bowiem pokazało się, że oskarżony zmarł.

6. W dniu 30 sierpnia 2024 r. w śledztwie prowadzonym pod sygn. S 53.2023.Zk sporządzono akt oskarżenia przeciwko Henrykowi K., który następnie skierowano do Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie. Henryka K. oskarżono o to, że w dniu 18 listopada 1982 r. w Warszawie jako sędzia Sądu Najwyższego – Izby Wojskowej w Warszawie będąc jednocześnie funkcjonariuszem państwa komunistycznego działającego w strukturach państwa komunistycznego posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych, działając ze względów politycznych jako funkcjonariusz państwa komunistycznego stosującego masowe represje w szczególności wobec osób będących w opozycji wobec ówczesnej władzy w postaci wprowadzenia w Polsce stanu wojennego, przyjmując w sposób sprzeczny ze zgromadzonymi dowodami w sposób niekorzystny dla Wojciecha Bindy, Adama Baznera, Adama Chojnickiego, Ryszarda Pietrzaka i Wenancjusza Kowalskiego w trakcie postępowania rewizyjnego o sygn. Rw. 995/82 prowadzonego na skutek rewizji wniesionej przez prokuratora oraz Wojciecha Bindę i Wenancjusza Kowalskiego od wyroku Sądu Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu z dnia 24 września 1982 r., sygn. SoW 950/82, którym uznano wyżej wymienionych za sprawców przestępstw z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o stanie wojennym*, w tym Wojciecha Bindę i Adama Baznera w zb. z art. 270 § 1 kk, zasiadając w składzie orzekającym wyżej wymienionego sądu, działając wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi sędziami – Edwardem Zawilowskim i Tomaszem Kacperskim, co do których materiały wyłączono do odrębnego postępowania - nie dopełnił obowiązków służbowych w ten sposób, że poprzez brak obiektywnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i właściwej oceny stanu faktycznego, nie uwzględniając wniesionych rewizji - postanowił zaskarżony wyrok utrzymać w mocy pomimo obiektywnego braku podstaw do uznania, że wymienieni pokrzywdzeni swym zachowaniem wypełnili ustawowe znamiona zarzuconych im przestępstw, która to okoliczność była temu sędziemu wiadoma albowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci

zabezpieczonych ulotek sygnowanych przez Regionalny Komitet Strajkowy NSZZ „Solidarność” zatytułowanych „Z dnia na dzień”, „Rządy kłamstwa”, „Rodacy” nie zawierał wiadomości w rozumieniu art. 48 cyt. dekretu mając charakter wyłącznie wysoce krytycznych komentarzy o ówczesnej rzeczywistości po wprowadzeniu stanu wojennego, stanowiąc realizację jednego z podstawowych praw obywatelskich jakim jest wolność słowa, a treść „Listu Gończego” skierowana była przeciwko osobie kierującej Wojskową Radą Ocalenia Narodowego, która *de facto* była organem pozakonstytucyjnym i nie korzystała z ochrony prawnej przewidzianej normą art. 270 § 1 kk, a tym samym brak było podstawy do uznania, że wymienieni pokrzywdzeni swym zachowaniem wypełnili ustawowe znamiona zarzuconych im przestępstw, do przypisania których koniecznym było wykazanie czego nie uczyniono, że wymienione ulotki zawierały wiadomości fałszywe, mogące poprzez treść tam zawartą wzbudzić niepokój publiczny i rozruchy, co stanowi działanie na szkodę interesu prywatnego oraz represje i poważne prześladowania ze strony Henryka K. jako funkcjonariusza państwa komunistycznego o znamionach zbrodni przeciwko ludzkości z powodu prowadzonej przez pokrzywdzonych działalności antykomunistycznej i głoszonych przez nich poglądów sprzecznych z ówczesną linią polityczną, którymi kontestowali ówczesny system społeczno – polityczny, a wymierzone poszczególnym pokrzywdzonym kary utrzymane w mocy wyrokiem z dnia 18 listopada 1982 r., sygn. Rw. 995/82 stanowiły odwet państwa komunistycznego wobec wyżej wymienionych jako osób uznanych przez ówczesną władzę za przeciwników politycznych, skutkiem czego było bezprawne pozbawienie wolności Wojciecha Bindy, Adama Baznera, Adama Chojnackiego, Ryszarda Pietrzaka i Wenancjusza Kowalskiego skazanych na kary bezwzględnego pozbawienia wolności, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk i art. 189 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Postanowieniem z dnia 3 marca 2025 r. WSO w Warszawie (So. 12/24) umorzył postępowanie przeciwko Henrykowi K. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 10 kpk. Postanowienie to zostało zaskarżone przez prokuratora OKŚZpNP we Wrocławiu Delegatura w Opolu zażaleniem z dnia 26 marca 2025 r. do Sądu Najwyższego Izby Karnej w Warszawie. Aktualnie oczekuje się na rozpoznanie złożonego zażalenia.

7. 4 listopada 2023 roku sporządzono akt oskarżenia przeciwko byłemu funkcjonariuszowi M.O. w Lubinie Ryszardowi M. oskarżając go o to, że:

I. 9 września 1982 roku w Lubinie jako funkcjonariusz Komendy Miejskiej M.O. w Lubinie i zarazem państwa komunistycznego, będąc przesłuchany w charakterze świadka przez wiceprokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubinie, po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę twierdząc, że był 31 sierpnia 1982 roku naocznym świadkiem rzucania kamieniami przez znanego mu osobiście Henryka M. w funkcjonariuszy M.O., którzy w tym czasie pacyfikowali patriotyczną demonstrację mieszkańców Lubina oraz jednocześnie przed organem powołanym do ścigania przestępstw fałszywie oskarżył Henryka Mularza o popełnienie czynu zabronionego wiedząc, że czynu tego nie popełnił, przez co doprowadził do bezprawnego pozbawienia wolności Henryka M. poprzez jego tymczasowe aresztowanie na mocy postanowienia Prokuratora Rejonowego w Lubinie z 13 września 1982 roku po uprzednim zatrzymaniu 11 września 1982 roku, a następnie skazanie wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Legnicy z 19 października 1982 roku, sygn. akt II K 101/82, za czyn z art. 234§1 k.k. z 1969 roku w zw. z art. 10§3 k.k. z 1969 roku na karę trzech lat pozbawienia wolności, przy czym działanie takie stanowiło czyn o charakterze zbrodni komunistycznej oraz formę represji i poważnego prześladowania o charakterze zbrodni przeciwko ludzkości z powodu przynależności pokrzywdzonego do określonej grupy społecznej i wyrażanych przekonań, które to

zachowanie w czasie jego zaistnienia wyczerpywało ustawowe znamiona przestępstw z art. 247§1 i art. 248 w zw. z art. 10§2 k.k. z 1969 roku,

t.j. o czyn z art. 233§1 k.k. i art. 234 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 Ustawy z 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu ( tekst jedn. Dz. U. z 2023 roku poz. 102).

II. 19 października 1982 roku w Legnicy jako funkcjonariusz Komendy Miejskiej M.O. w Lubinie i zarazem państwa komunistycznego, będąc przesłuchany w charakterze świadka przed Sądem Wojewódzkim w Legnicy, po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę twierdząc, że był 31 sierpnia 1982 roku naocznym świadkiem rzucania kamieniami przez znanego mu osobiście Henryka M. w funkcjonariuszy M.O., którzy w tym czasie pacyfikowali patriotyczną demonstrację mieszkańców Lubina, wiedząc, że czynu tego nie popełnił, przez co doprowadził do jego skazania za czyn z art. 234§1 k.k. z 1969 roku w zw. z art. 10§3 k.k. z 1969 roku na karę trzech lat pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Legnicy z 19 października 1982 roku, sygn. akt II K 101/82, przy czym działanie takie stanowiło czyn o charakterze zbrodni komunistycznej oraz formę represji i poważnego prześladowania o charakterze zbrodni przeciwko ludzkości z powodu przynależności pokrzywdzonego do określonej grupy społecznej i wyrażanych przekonań, które to zachowanie w czasie jego zaistnienia wyczerpywało ustawowe znamiona przestępstwa z art. 247§1 k.k. z 1969 roku,

t.j. o czyn z art. 233§1 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 Ustawy z 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu ( tekst jedn. Dz. U. z 2023 roku poz. 102).

Sprawa ta została przesłana wraz z aktem oskarżenia do Sądu Rejonowego w Lubinie, gdzie 30 stycznia 2025 roku otwarto przewód sądowy i odbyła się rozprawa, podczas której oskarżony odmówił wyjaśnień i odpowiedzi na pytania dtron, przesłuchano świadków. 29 maja 2025 roku ogłoszono mowy końcowe stron, ale Sąd odroczył termin ogłoszenia wyroku na 12 czerwca 2025 roku i tego też dnia wznowił przewód w celu uzupełnienia materiału dowodowego o dołączenie potwierdzenia, że przed przesłuchaniem w 1982 roku w charakterze świadka Ryszard M. był skutecznie pouczany m.in. o obowiązku mówienia prawdy.

Ostatecznie wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z 21 sierpnia 2025 roku, sygn. akt II K 1248/24, oskarżony Ryszard M. został uznany za winnego poełnienia obu zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, bowiem Sąd w pełni podzielił kwalifikację prawną obu czynów przyjętą przez prokuratora w akcie oskarżenia i za czyn I skazał Ryszarda M. na 10, a za czyn II na 8 miesięcy pozbawienia wolności, a jako karę łączną wymierzył mu 1 rok pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2 lata próby, orzekł grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych za stawkę oraz zasądził koszty postępowania.

Wyrok należy uznać za słuszny, wymierzona kara jest bardzo zbliżona do wnioskowanej przez prokuratora. Wystąpienie z wnioskiem o sporządzenie jego uzasadnienia zapowiedział natomiast obrońca skazanego. Dotychczas nic nie wiadomo, czy złożył on apelację.

8. W dniu 2 grudnia 2024 r. sporządzono w śledztwie o sygn. S 69.2023.Zk akt oskarżenia przeciwko Andrzejowi B. - byłemu prokuratorowi Wojskowej Prokuratury Garnizonowej we Wrocławiu (obecnie prokuratorowi w stanie spoczynku, co do którego Sąd Najwyższy wydał w dniu 29 stycznia 2024 r. uchwałę o zezwoleniu na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej).

Andrzeja B. oskarżono o to, że :

I/ w dniu 23 stycznia 1982 r. we Wrocławiu jako podprokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej we Wrocławiu będąc jednocześnie funkcjonariuszem państwa komunistycznego działającego w strukturach państwa komunistycznego posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych, działając ze względów politycznych jako funkcjonariusz państwa komunistycznego stosującego masowe represje w szczególności wobec osób będących w opozycji wobec ówczesnej władzy w postaci wprowadzenia w Polsce stanu wojennego, przyjmując w sposób sprzeczny ze zgromadzonymi dowodami w sposób niekorzystny dla Aliny Matusiewicz przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wydał postanowienie o wszczęciu śledztwa o sygn. Pg. Śl. II-14/82 przeciwko wyżej wymienionej o przestępstwo z art. 48 ust. 1, 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o stanie wojennym* z zastosowaniem przepisów art. 1 ust. 1 pkt. 5 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego*, tj. w trybie doraźnym, w tym samym dniu wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów i ogłosił je wyżej wymienionej przesłuchując ją w charakterze podejrzaną, zarzucając jej popełnienie przestępstwa z art. 48 ust. 1, 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o stanie wojennym* w zw. z art. 58 kk polegającego na tym, że „w okresie od 14 grudnia 1981 r. do 13 stycznia 1982 r. we Wrocławiu przestępstwem ciągłym działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przy użyciu maszyny do pisania oraz powielacza sporządzała a następnie rozpowszechniała „Z dnia na dzień” – sygnowane przez Regionalny Komitet Strajkowy NSZZ Solidarność Dolny Śląsk oraz inne ulotki nie sygnowane zawierające w swej treści wezwania do stawiania czynnego i biernego oporu władzom państwowym PRL, fałszywe wiadomości dotyczące sytuacji w kraju, sposobów działania i składu osobowego sił zbrojnych i porządkowych państwa polskiego, liczby osób internowanych po wprowadzeniu stanu wojennego na terenie kraju, które to wiadomości godziły w gotowość obronną państwa jak też mogły wywołać niepokój publiczny oraz rozruchy wśród ludności”, a następnie na podstawie art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego* zastosował wobec Aliny Matusiewicz środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres do dnia 23 kwietnia 1982 r., co skutkowało bezprawnym pozbawieniem jej wolności na okres powyżej dni 7 pomimo obiektywnego braku podstaw do uznania, że zebrany materiał dowodowy pozwala na wszczęcie śledztwa wobec Aliny Matusiewicz oraz na sporządzenie i ogłoszenie jej postanowienia o przedstawieniu zarzutów, tj. uznania, że swym zachowaniem wypełniła ona ustawowe znamiona zarzuconego jej przestępstwa, która to okoliczność była temu prokuratorowi wiadoma, a ponadto brak było również podstawy do stosowania wobec wyżej wymienionej przepisów dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego* oraz środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na podstawie przepisów wymienionego dekretu albowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zabezpieczonych ulotek nie zawierał wiadomości w rozumieniu art. 48 cyt. dekretu mając charakter wyłącznie wysoce krytycznych komentarzy o ówczesnej rzeczywistości po wprowadzeniu stanu wojennego stanowiąc realizację jednego z podstawowych praw obywatelskich jakim jest wolność słowa, a tym samym brak było podstawy do uznania, że Alina Matusiewicz swym zachowaniem wypełniła ustawowe znamiona zarzuconego jej przestępstwa, do przypisania którego koniecznym było wykazanie czego nie uczyniono, że wymienione ulotki zawierały wiadomości fałszywe - mogące poprzez treść tam zawartą wzbudzić niepokój publiczny i rozruchy, co stanowi działanie na szkodę interesu prywatnego oraz represje i poważne

prześladowania ze strony Andrzeja B. jako funkcjonariusza państwa komunistycznego o znamionach zbrodni przeciwko ludzkości z powodu prowadzonej przez Alinę Matusiewicz działalności antykomunistycznej i głoszonych przez nią poglądów sprzecznych z ówczesną linią polityczną, którymi kontestowała ówczesny system społeczno – polityczny, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk i art. 189 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu,

II/ w okresie od dnia 12 do dnia 14 stycznia 1982 r. we Wrocławiu jako podprokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej we Wrocławiu będąc jednocześnie funkcjonariuszem państwa komunistycznego działającego w strukturach państwa komunistycznego posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych, działając ze względów politycznych jako funkcjonariusz państwa komunistycznego stosującego masowe represje w szczególności wobec osób będących w opozycji wobec ówczesnej władzy w postaci wprowadzenia w Polsce stanu wojennego, przyjmując w sposób sprzeczny ze zgromadzonymi dowodami w sposób niekorzystny dla Wojciecha Bindy przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów wobec wyżej wymienionego w śledztwie prowadzonym pod sygn. Pg. Śl. II-14/82, ogłosił je Wojciechowi Bindzie i przesłuchiwał go w charakterze podejrzanego zarzucając mu popełnienie przestępstwa z art. 48 ust. 1, 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o stanie wojennym* w zw. z art. 58 kk polegającego na tym, że „w okresie od 14 grudnia 1981 r. do 12 stycznia 1982 r. we Wrocławiu w warunkach przestępstwa ciągłego, działając w zamiarze osłabienia gotowości obronnej PRL sporządzał wspólnie z innymi osobami przy użyciu powielacza i następnie przechowywał we własnym mieszkaniu celem ich dalszego publicznego rozkolportowania ulotki NSZZ Solidarność Region Dolny Śląsk – Regionalny Komitet Strajkowy we Wrocławiu zawierające w swej treści wezwanie do stawiania czynnego oporu władzom państwowym PRL oraz fałszywe wiadomości dotyczące sposobu działania, składu osobowego i rzekomych przywilejów sił zbrojnych i porządkowych państwa, które to wiadomości mogły wywołać niepokój publiczny oraz rozruchy ludności”, a następnie w dniu 14 stycznia 1982 r. na podstawie art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego* zastosował wobec Wojciecha Bindy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres do dnia 12 kwietnia 1982 r., co skutkowało bezprawnym pozbawieniem go wolności na okres powyżej dni 7 pomimo obiektywnego braku podstaw do uznania, że zebrany materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, że wyżej wymieniony swym zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona zarzuconego mu przestępstwa, która to okoliczność była temu prokuratorowi wiadoma, a ponadto brak było również podstawy do stosowania wobec wyżej wymienionego przepisów dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego* oraz środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na podstawie przepisów wymienionego dekretu albowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zabezpieczonych ulotek nie zawierał wiadomości w rozumieniu art. 48 cyt. dekretu mając charakter wyłącznie wysoce krytycznych komentarzy o ówczesnej rzeczywistości po wprowadzeniu stanu wojennego, stanowiąc realizację jednego z podstawowych praw obywatelskich jakim jest wolność słowa, a tym samym brak było podstawy do uznania, że Wojciech Binda swym zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona zarzuconego mu przestępstwa, do przypisania którego koniecznym było wykazanie czego nie uczyniono, że wymienione ulotki zawierały wiadomości fałszywe, mogące poprzez treść tam zawartą wzbudzić niepokój publiczny i rozruchy, co stanowi działanie na szkodę interesu prywatnego oraz represje i poważne

prześladowania ze strony Andrzeja B. jako funkcjonariusza państwa komunistycznego o znamionach zbrodni przeciwko ludzkości z powodu prowadzonej przez Wojciecha Binde działalności antykomunistycznej i głoszonych przez niego poglądów sprzecznych z ówczesną linią polityczną, którymi kontestował ówczesny system społeczno – polityczny, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk i art. 189 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu,

III/ w dniu 14 stycznia 1982 r. we Wrocławiu jako podprokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej we Wrocławiu będąc jednocześnie funkcjonariuszem państwa komunistycznego działającego w strukturach państwa komunistycznego posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych, działając ze względów politycznych jako funkcjonariusz państwa komunistycznego stosującego masowe represje w szczególności wobec osób będących w opozycji wobec ówczesnej władzy w postaci wprowadzenia w Polsce stanu wojennego, przyjmując w sposób spreczny ze zgromadzonymi dowodami w sposób niekorzystny dla Adama Chojnackiego przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów wobec wyżej wymienionego w śledztwie prowadzonym pod sygn. Pg. Śl. II-14/82, ogłosił je Adamowi Chojnackiemu i przesłuchiwał go w charakterze podejrzanego zarzucając mu popełnienie przestępstwa z art. 48 ust. 1, 2, 3 i 4 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o stanie wojennym* w zw. z art. 58 kk polegającego na tym, że „w okresie od 14 grudnia 1981 r. do 12 stycznia 1982 r. we Wrocławiu przestępstwem ciągłym, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami sporządzał przy użyciu powielacza ulotki „Z dnia na dzień” sygnowane przez NSZZ Solidarność, jak też ulotkę skierowaną do Rodaków sygnowaną przez ugrupowanie „Polska Walcząca” zawierające w swej treści wezwanie do stawienia czynnego oporu władzom państwowym przy użyciu siły oraz fałszywe wiadomości dotyczące sposobu działania, składu osobowego i rzekomych przywilejów członków sił zbrojnych i organów porządkowych państwa, które to wiadomości mogły wywołać niepokój publiczny oraz rozruchy ludności, a następnie ulotki te rozpowszechniał publicznie”, a następnie na podstawie art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego* zastosował wobec Adama Chojnackiego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres do dnia 12 kwietnia 1982 r., co skutkowało bezprawnym pozbawieniem go wolności na okres powyżej dni 7 pomimo obiektywnego braku podstaw do uznania, że zebrany materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, że wyżej wymieniony swym zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona zarzucanego mu przestępstwa, która to okoliczność była temu prokuratorowi wiadoma, a ponadto brak było również podstawy do stosowania wobec wyżej wymienionego przepisów dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego* oraz środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na podstawie przepisów wymienionego dekretu albowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zabezpieczonych ulotek nie zawierał wiadomości w rozumieniu art. 48 cyt. dekretu mając charakter wyłącznie wysoce krytycznych komentarzy o ówczesnej rzeczywistości po wprowadzeniu stanu wojennego, stanowiąc realizację jednego z podstawowych praw obywatelskich jakim jest wolność słowa, a tym samym brak było podstawy do uznania, że Adam Chojnacki swym zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona zarzucanego mu przestępstwa, do przypisania którego koniecznym było wykazanie czego nie uczyniono, że wymienione ulotki zawierały wiadomości fałszywe, mogące poprzez treść tam zawartą wzbudzić niepokój publiczny i rozruchy, co stanowi działanie na szkodę interesu prywatnego oraz represje i poważne

prześladowania ze strony Andrzeja B. jako funkcjonariusza państwa komunistycznego o znamionach zbrodni przeciwko ludzkości z powodu prowadzonej przez Adama Chojnackiego działalności antykomunistycznej i głoszonych przez niego poglądów sprzecznych z ówczesną linią polityczną, którymi kontestował ówczesny system społeczno - polityczny, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk i art. 189 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Akt oskarżenia sporządzony przeciwko Andrzejowi B. skierowano w dniu 3 grudnia 2024 r. do Wojskowego Sądu Garnizonowego we Wrocławiu. Aktualnie sąd wyznaczył termin pierwszej rozprawy na dzień 17 lutego 2025 r.

Postanowieniem z dnia 10 marca 2025 r. (Sg 84/24) WSG we Wrocławiu umorzył postępowanie prowadzone przeciwko w/w na podstawie art. 17 § 1 pkt. 10 kpk. Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniem z dnia 14 marca 2025 r. przez prokuratora OKŚZpNP we Wrocławiu Delegatura w Opolu do WSO w Poznaniu. Postanowieniem z dnia 14 maja 2025 r. (Kz 10/25) WSO w Poznaniu uwzględnił w/w zażalenie i uchylił zaskarżone postanowienie.

[Poprzedni Strona](#)  
[Następny Strona](#)